

Васил войвода думаше:
– Бате ле, Хаджи Димитре,
като са есен задава,
задава и засенява,
къде штем да зимуваме,
какво на момчета да кажем?
Войвода дума Василию:
– Василе бре, Рахнеоолу,
не бой са не бой, Василе,
на момчетата ша кажем,
който й ерген негоден,
да иди да са посгоди,
който й ерген годеник
да иди да са ожени,
който има стара майчица,
да иди прошка да земи
и ръка да ѝ целуне,
комуто й мило булчето
да иди да го настани,
пък ний на Градец ши идем,
аз имам леля в Градец,
бащина сестра, леля ми,
тя има изба дълбока,
в избите долни одаи,
тамози ша зимуваме.
Като са пролет зададе
тоз миг на балкана ша идем,
момчета ша си съберем,
хабера ша им сторим.